

ších zákonů, pokud nebyly jinými nahrazeny, zůstaly zachovány ve své účinnosti, což platí také o ustanoveních §§ 45 a 46 zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. z. z roku 1888, které novým zákonem vůbec nebyly dotčeny. Z uvedeného plyne, že žalobce nemůže se pro svůj nárok proti žalované společnosti dovolávat ustanovení Šu 1315 obč. zák., když bylo zjištěno, čemuž ani neodporuje, že úraz utrpěl při provozování horního podniku žalované společnosti, že tedy byl úraz v příčinné souvislosti s provozem podniku a že žalobce jako horník podléhal dle čl. II. zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n. úrazovému pojištění. Jde tu tedy zřejmě o tak zvaný úraz podnikový dle čl. II. tohoto zákona.

Čís. 3773.

Bylo-li ve vyrovnání stanoveno, že první splátku jest složiti do určité doby od schválení vyrovnání, nepočíná se lhůta ta teprve od vyhlášky schválení vyrovnávacího návrhu.

Soudním vyrovnáním nenastává novace pohledávky, nýbrž pohledávka zaniká pouze do částky, převyšující vyrovnávací kvotu.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1924, Kv II 216/24.)

Na základě exekučního titulu ze dne 9. června 1922 příslušela firmě B. proti Ludmile Š-ové pohledávka 3.800 Kč. Na podzim 1922 bylo o jmění Ludmily Š-ové zahájeno řízení vyrovnávací a dne 9. prosince 1922 bylo mezi dlužníci a věřiteli, mezi nimiž byla též firma B., ujednáno, že první splátka 10% z ujednané celkové vyrovnací kvoty 40% bude zaplácena do měsíce ode dne schváleného vyrovnání a, kdyby některá lhůta nebyla dodržena, že se stávají pohledávky splatné celým penízem v původní výši. Vyrovnání bylo vyrovnacím soudem schváleno dne 27. února 1923, vyrovnací splátka došla firmy B. dne 2. dubna 1923. Proti exekuci, již vedla firma B. pro původní pohledávku, vystoupila Ludmila Š-ová žalobou podle Šu 35 ex. ř., jež byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Znělo-li vyrovnání, což zjištěno, tak, že první splátku je složiti do jednoho měsíce »ode dne schválení vyrovnání«, jsou marny všechny pokusy dovolatelovy ze zákonného ustanovení Šu 49 vyr. ř. a § 174 konk. ř., podle kterých vyrovnání ovšem musí býti schváleno a schválení vyhlášeno, doličiti, že také ona lhůta vlastně měla počítati až ode dne vyhlášky schválení vyrovnávacího návrhu, jež se stala teprve dne 5. března 1923. Rovněž nelze souhlasiti s právním názorem odvolatelským, že by se přičilo dobrým mravům, kdyby následky, stanovené ve vyrovnání na nedodržení platebních lhůt, měly nastati již tehdy, když dlužník platil jen — jak praví — o 3 dny později. Podle vyrovnávacího

návru dlužníkov bylo výslovně ujednáno, že se nedodržením některé lhůty stávají pohledávky splatnými celým penízem. Nastala tedy splatnost jako následek nedodržené platební lhůty zcela samočinně. Nelze proto věřiteli vytýkati jednání proti dobrým mravům, když z vyrovnání pro sebe vyvozuje jen důsledky, které dlužník sám nabídl. Nijak nelze také tento případ srovnávat s případem, jehož se žalobce dovolává, poukazuje k rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. června 1920, č. j. Rv I 243/20, uveřejněné ve sb. Vážný pod čís. 569. Toť založeno na zcela odlišných skutkových předpokladech, neboť tam šlo o prodlení jednodenní a mimo to nutkal přímo důvější postup věřitelův k méně přesnému výkladu vůle stran. Stejně mylným jest názor dovolatelův, že soudním vyrovnáním nastala novace vyrovnané pohledávky, že se starou pohledávkou zanikl též exekuční titul, pro ni již před vyrovnáním získaný, a že by věřitel musil při nedodržení splátek novou, vyrovnáním vzniklou pohledávku, pokud se týče její zbytek znovu zažalovati. Podle Šu 53 vyr. ř. má soudně potvrzené vyrovnání toliko ten účinek, že se dlužník sprostňuje povinnosti, věřitelům dodatečně zaplatiti, co mu bylo s jeho dluhu sleveno, tedy částku, která převyšuje vyrovnávací kvotu. Jinak však zůstávají vyrovnávané pohledávky jak co do své jsoucnosti tak co do svého zabezpečení, snad již před vyrovnáním vymoženého beze změny po právu. Nepřechází tudíž závazek starší v závazek nový, nýbrž původní závazek trvá beze změny dále stejně tak, jako k jeho zajištění snad nabytý exekuční titul, obé ovšem jen s tou změnou, že co do částky, vyrovnávací kvotu převyšující, zaniká jak závazek tak i případný exekuční titul. Bylo-li tudíž v tomto případě ujednáno, že vyrovnávaný dluh za jistých okolností má oživnouti, oživuje s ním za těchže podmínek též exekuční titul, k jeho zajištění získaný.

Čís. 3774.

Poměr odkladu exekuce podle Šu 11 vyr. řádu k odkladu podle Šu 42 ex. ř.

Odklad podle Šu 11 vyr. řádu platí pouze pro exekuce na základě vylučovacích práv, jež tu byla již v den zahájení vyrovnávacího řízení, nevztahuje se však na exekuce za vyrovnacího řízení zahájené, jímž základem jsou odlučovací práva, vzešlá ve vyrovnacím řízení.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1924, R I 348/24.)

Žádosti vyrovnacího dlužníka za odklad exekuce podle Šu 11 vyr. ř. soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl. **Důvody:** Podle Šu 11 vyr. ř. může ve vyrovnacím řízení býti odložen výkon nuceného prodeje nejdéle na 60 dní, jsou-li tu jeden neb oba důvody Šu 11 (2) vyr. ř., totiž je-li to na prospěch výsledku zřízení nebo nutno k uvarování škody hrozící věřitelům. V tomto případě navrhovatel žádného z těchto důvodů netvrdil ani neosvědčil a opírá návrh jedině o to, že vyrovnací řízení není dosud skončeno a právo-